

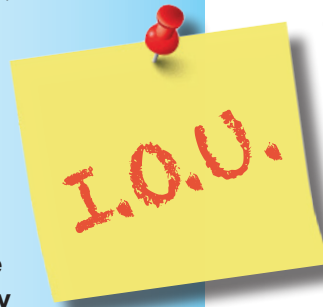
Happy Purim!
פורים נהנה!

DAF 18: LOST RECEIPT FOR A REPAID DEBT

דף י"ח: "שובר" שאבד

A *shovar* is a document that a lender gives to a borrower, in which it is written that the borrower has paid off his debt. What should a person do if s/he finds on the street a receipt for a repaid debt? To whom should it be returned? At first thought, it might be said that the receipt should be returned to the borrower, since the document indicates repayment.

However, in this *daf* in the Talmud we learn that **we do not return the receipt to the borrower. Why? Because it is possible the borrower has not yet repaid the loan, and the lender merely prepared the receipt in advance and before receiving the repayment.** Therefore, we do not return the receipt to the borrower, because if it is handed over to him he might say to the lender: "I already repaid you; I have the receipt to prove it."

"שובר" הוא שטר שהמלוה נותן ללווה, וכתוב בו שהלווה כבר פרע את החוב. מה צריך לעשות מי שמצא ברחוב שובר - למי עליו לתת אותו? לכאורה היינו אומרים שצריך לתת אותו ללווה, כי אם השובר כתוב, בוודאי הלווה כבר פרע את ההלוואה ולכן נכתב השובר.

אולם בדף זה בתלמוד לומדים שאין מחזירים את השובר ללווה מפני שיתכן שהוא עדיין לא פרע את ההלוואה, והמלוה רק הכין שובר למקרה שהמלוה ישלם לו, לכן אין למסור את השובר ללווה, כי אם ימסרוהו לו, הוא עלול לומר למלוה: "כבר שילמתי לך, הנה יש לי שובר."

DAF 19: A SHARP EYE

דף י"ט: טביעות עין

A man who wanted to divorce his wife appointed Rabbah bar bar Hana as his agent to deliver the *get* (the divorce writ) to his wife. To his disappointment, the *get* was lost in the *beit midrash*. Later, to his great delight, scholars in the *beit midrash*, (house of learning) found the *get* and the man requested that the document be returned to him.

Rabbah bar bar Hana said to the finders: **I can provide you with distinguishing marks on the *get*, through which I will prove to you that this *get* was with me. Furthermore, even if there were no distinguishing marks on the *get*, you would be required to return the *get* to me if I recognize it by sight, with my *tviyut ayin*, "sharp eye," in that I recognize the *get*'s having been the one entrusted to me, even without its having a distinguishing mark.**

Who is believed based on his *tviyut ayin*? Only a *talmid chacham*, a scholar, or a well-known person, who is trusted and about whom it is assumed that he would not lie. For people who do not satisfy all these requirements, we give over items to them only if they are able to describe a distinguishing mark found on the item.

אדם שרצה לגרש את אשתו מינה את רבה בר בר חנה כשליח להביא את הגט לאשתו. לאכזבתו הרבה הגט נאבד לו בבית המדרש, ולשמחתו הרבה החכמים שבבית המדרש מצאו את הגט והוא ביקש מהם להחזירו לו.

אמר להם רבה בר בר חנה: אני יכול למסור לכם סימנים שיש לי בגט ועל ידם אוכיח לכם שהגט הזה היה אצלי. זאת, ועוד: גם אם לא היו לי סימנים בגט, הייתם צריכים להחזיר לי אותו אם אני מכיר את הגט בטביעות עין. קלומר: אני מכיר את הגט שהוא שלי, גם בלי סימן.

למי מאמינים בטביעות עין? רק לתלמיד חכם ולאדם הידוע ומוכר כאמין מאוד שבטוחים שאינו משקר. למי שאינם כאלה מוסרים חפצים רק אם הם מוסרים סימנים על החפץ.

Daf 20: LOST PROMISSORY NOTES

Yonatan noticed a package of three documents bound together lying on the sidewalk. **He picked up the documents and saw that they were *shitrei chov*, (promissory notes.) Written on all three of them were the words: "Reuven owes 100 shekels to Shimon."**

To whom should he return these *shitrei chov*? If he returns them to Reuven, the borrower, it is possible Reuven had not yet repaid the loan – in which case it would have been fitting to return the *shitrei chov* to Shimon, the lender. On the other hand, if he returns the notes to Shimon the lender, it is possible Reuven has already repaid the loan – in which case it would have been fitting to return the *shitrei chov* to Reuven.

In a case such as this, Yonatan might not return the *shitrei chov* to anyone because of his doubt as to whom he should return the documents. However, if the name of **just one lender** is written on all of the *shitrei chov* alongside the name of **a different borrower** for each note, it is clear the notes were in the possession of the lender. This is so because even in the event that three borrowers were walking down the same street and each one had a *shtar chov* (promissory note) fall out of his pocket, how could it be that these three notes would be bound together in one package? Therefore, in that case, Yonatan would clearly need to return the *shitrei chov* to the lender. Yet even this is so only **on condition that each note had been written by a different scribe**. For, if all of the notes were written by the same person, a concern would remain that the notes fell onto the sidewalk while in the possession of the scribe and before the loans had been made.

דף כ': שטרות חוב שאבד

יהונתן הבחין בחבילה של שלושה שטרות כרוכים יחד שנמצאים על המדרכה. הוא הרים את השטרות וראה שהם שטרות חוב ובשלושתם כתוב: "ראובן חייב מאה שקלים לשמעון".

למי עליו להחזירם? אם יחזיר לראובן הלווה - אולי הוא עוד לא פרע את החוב וראוי להחזירם לשמעון, ואם יחזיר לשמעון המלוה - אולי ראובן כבר פרע את החוב וראוי להחזירם לראובן.

במקרה שפדה יהונתן אינו מחזיר את השטרות לאיש, מפני הספק, אולם אם בכל השטרות הללו כתוב שם של מלוה אחד, אבל בכל שטר כתוב שם של לווה אחר - ברור שהם נפלו מהמלוה, כי אם אכן אירע ששלושת הלווים עברו ברחוב וילקל אחד מהם נפל שטר מהכיס, איך יתכן ששלושת השטרות היו כרוכים בחבילה אחת? לפיכך במקרה זה ודאי צריך יהונתן להחזיר את השטרות למלוה, ובתנאי שכל שטר נכתב על ידי סופר אחר, כי אם כל השטרות נכתבו על ידי אותו סופר, עדין קיים חשש שהם נפלו מהסופר עוד לפני שהתקיימה ההלוואה.

Daf 21: DESPAIR, OR GIVING UP ON A LOST ITEM

The second chapter of *Masechet Bava Metzia*, entitled "*Eylu Metzoi'ot*" (These are found items), begins on this *daf*. *Eylu Metzoi'ot* deals primarily **with halakhot governing the return of lost objects**. One of these *halakhot* stipulates that **a person who finds a lost object in a place where most of the passers-by are non-Jews is not required to declare that item as lost and is allowed to keep the object for himself**.

Why? Because we are certain that **the person who lost the object probably gave up on finding the item immediately after realizing he had lost it**. He likely thought to himself: "A non-Jew will probably find the object, and he has no obligation to return lost objects. Therefore, I give up on ever retrieving this item." **An item whose owner has given up on ever getting it back is considered *hefker* (ownerless), and anyone who finds it is permitted to keep it as his own possession thereafter**.

דף כ"א: יאוש מאבדה

בדף זה מתחיל הפרק השני של מסכת בבא מציעא - פרק "אלו מצואות". פרק "אלו מצואות" עוסק בעיקר בהלכות השבת אבדה. אחת ההלכות היא שהמוצא אבדה במקום שבו רוב העוברים והשבים הם גויים - אינו צריך להכריז על האבדה אלא הוא זוכה בה לעצמו.

מדוע? מפני שאנו בטוחים שהאיש שאיבד את החפץ התיאש ממנו מיד כאשר הוא גילה שהחפץ נאבד לו. הוא בודאי חשב לעצמו: "מן הסתם גוי ימצא את החפץ, ולו אין מצות השבת אבדה, לכן אני מתיאש מהחפץ". אבדה שבעליה התיאשו ממנה, הרי היא הפקר והמוצא רשאי ליטלה.

Daf 22: A LOST OBJECT WITH NO DISTINGUISHING MARKS

דף כ"ב: אֲבֵדָה שְׂאִיִן בְּהַ סִימָן

Eylu Metzot deals with several types of cases where a person might give up on retrieving an object that has been lost. One example: A man walks into a market, in a place frequented primarily by Jews — that is, people who are diligent about observing the mitzvah of *ha'sha'vat aveidah* (returning a lost object) — and purchases a new watch in a watch store. A few minutes later, to his dismay, he notices that he has lost the watch. This man would not be able positively to identify his watch, since, as a brand-new purchase, **it did not yet bear any distinguishing marks. Therefore, he most probably gave up on retrieving it** since, even if someone were to find the watch and publicized a notice seeking out the owner, **the person who lost the watch would need to describe it in detail in order to prove that that watch belonged to him.**

A few minutes passed and another man entered the same watch store and told the salesman: "I found a watch right next to your store. Do you know to whom it belongs?" The store-owner was intimately familiar with the watch, and knew that the time-piece belonged to the customer who lost it. Still, **according to the halakhah, the finder had no obligation to return the watch to its owner.**

פֶּרֶק "אלו מציאות" עוסק בכמה סוגי יאוש של אנשים מחפץ שאבד להם. למשל, אדם הלך בשוק במקום שרוב האנשים בו הם יהודים שיקפידו על מצות השבת אבדה, וקנה שעון חדש בחנות שעונים. דקות אחדות אחר כך הוא הבחין לצערו הרב שהשעון אבד לו. האישי אינו מכיר את שעונו החדש, אין לו עליו כל סימן, ולכן הוא מתיאש, מפני שגם אם מישהו ימצא את השעון ויתלה מודעות השבת אבדה, הרי המאבד צריך למסור סימנים שיראו שהחפץ שלו, ולו, מכיון שזה שעון חדש, אין כל סימנים.

חלפו דקות אחדות ואיש אחד נכנס אל חנות השעונים ואמר למוכר: "מצאתי שעון ליד החנות, היודע אתה של מי הוא?" בעל החנות הכיר היטב את השעון והוא ידע שהוא שייך לקונה שאיבד אותו, עם זאת, לפי ההלכה אין חובה להחזירו למאבד, מפני שהוא כבר התיאש.

Daf 23: WE DO NOT PASS BY FOODSTUFFS

דף כ"ג: "איין מעבירים על האוכלים"

The *halakhah* stating: *Ayn ma'avireem ahl haOchlim*, that "we do not pass by foodstuffs" means that a person who sees a food item discarded like trash on the ground may not simply continue on his way. Rather, s/he must pick up the food, and place it in a location where it would not be subject to further ruination.

This *halakhah* is connected to the laws regarding the return of lost items. We learn that a person who loses an item that has no distinguishing marks gives up on finding it. But **what is the ruling regarding a person who lost a food item that does have a distinguishing mark? Would s/he give up on finding the item?**

There are Amoraim who contend that logic dictates that s/he would give up on retrieving the food, since any distinguishing marks would crumble or erode on the ground because many people would step on it. Still, the Talmud rules that **the owner of the food would not despair, in light of the principle that "food items may not be ignored,"** because he knows that some good Jew who passes by the food will pick it up to ensure that no one steps on it. Therefore, any distinguishing mark would remain on the food.

ההלכה "אין מעבירים על האוכלים" משמעותה שאדם הרואה דבר מאכל מושלף בביזיון על הקרקע, אינו רשאי לעבור ולהמשיך בדרך, אלא עליו להרים את דבר המאכל ולהניחו במקום שבו הוא לא יבוא לידי ביזיון.

הלכה זו קשורה גם לדיני אבדות ומציאות. אנו למדנו כי המאבד חפץ שאין עליו סימן – מתיאש, אולם מה דינו של אדם שאיבד דבר מאכל שיש עליו סימן, האם הוא מתיאש?

יש אמוראים שאומרים שהדעת נותנת שהוא מתיאש מפני שהסימן שעל המאכל נשחק ומתפורר על הקרקע כי אנשים רבים דורכים עליו. בכל זאת התלמוד קובע כי בעל המאכל אינו מתיאש לאור הכלל "אין מעבירים על האוכלים", כי הוא יודע שיהודים טובים שיעברו ליד המאכל ירמו אותו כדי שלא ידרכו עליו, וכן ישאר הסימן על המאכל.

Daf 24: CASH NOTES BETWEEN THE WAVES

דף כ"ד: שטרות בין הגלים

On a blustery winter day, a man decided to jump into the raging sea for a swim. As he swam between the threatening waves, he noticed a man standing on the shore observing the gigantic teeming waves from afar. Suddenly, a tidal wave emerged and washed over the man standing on the beach. He fell and dropped the large wad of bills he was holding. The money was swiftly swept up by the water and carried away between the waves. **The intrepid swimmer saw what happened. He quickly swam toward the bills and collected them.**

ביום חורף סוער החליט איש אחד להיפנס לשחות בים הגועש. הוא שחה והבחין מרחוק באדם שעומד על שפת הים ומתבונן בגלים הגדולים. לפתע הגיח גל ענק אל החוף, שטף את האיש שעמד על החוף, וזה נפל וחיבלת שטרות כסף שהיתה בידו נשמטה מידי ונסחפה בין הגלים. השחין ראה את המתרחש, ואז שחה לעבר השטרות ולקח אותם.

As soon as the swimmer reached the shore the owner of the bills turned to him and said: "Thank you so much for saving my money." But the swimmer replied: "What are you thanking me for? I collected these bills for myself."

מיד כאשר הגיע השחין אל החוף, פנה אליו בעל השטרות ואמר לו: "תודה רבה לך על שהצלת לי את השטרות", אבל השחין אמר לו: "על מה תודה רבה? לקחתי את השטרות לעצמי".

The original owner of the cash was beside himself. How dare the swimmer think this money belonged to him when the bills clearly belonged to the man on the shore! However, on this daf of Talmud, we learn that the swimmer is indeed correct, and **the cash now belongs to him. When a man's possessions fall into the ocean, he gives up on the hope of getting them back. So, whoever retrieves such items is entitled to keep them.**

בעל השטרות לא ידע את נפשו - מה פתאום שהשטרות יהיו שכימים לשחין? הרי הם שלו! אבל בדף זה בתלמוד לומדים שהשחין אכן צודק והשטרות שכימים לו, מפני שאדם שחפציו נפלו לתוך הים הגדול מתיאש מהם ומי שרוצה - יכול לזכות בהם.

D'VAR TORAH: PARASHAT VAYIKRA

דבר תורה: פרשת ויקרא

The sacred *korbanot* (sacrifices) can be divided into three categories: **The first type** includes those brought in seeking forgiveness and a pardon for sins and mistakes. **The second type** are those brought as an expression of gratitude, among which are voluntary offerings and the thanksgiving *korban*. **The third type** consists of fixed *korbanot* — those offered regularly, independent of the varying circumstances that befall a person, including the daily *Tamid* sacrifices and the additional holiday *Musaf* offerings. These three types of *korbanot* teach us about three motivational forces that should be present in every Jew: **One** is to give thanks and praise for the goodness one receives from God. **The second** is to look back, examine one's actions and ask for forgiveness. **The third** is a constant, unchanging impetus of prayer and a desire to draw closer to God.

את הקרבנות נתן לחלק לשלושה סוגים: **הסוג הראשון** הוא קרבנות הבאים כבקשת סליחה ומחילה על חטאים וטעויות. **הסוג השני** הוא קרבנות הבאים כאמירת ההודיה וביניהם קרבנות הנדבה וקרבן התודה. **הסוג השלישי** הוא של קרבנות קבועים - אותם מקריבים באופן קבוע בלי תלות בארועים משתנים שעברו על האדם, וביניהם קרבנות התמיד והמוספים. שלשת סוגי הקרבנות הללו מלמדים אותנו על שלוש תנועות שנקונות שיהיו בכל איש מיישראל. **האחת** - להודות ולהלל על הטוב אליו זוכה מן השמים, **השניה** - להסתכל לאחור, לבחן את מעשיו ולומר סליחה. **ואלו השלישית** - קבועה שאיננה משתנה, תנועה תמידית של תפלה ורצון לקרבת אלוקים.